

20/07/17

มอร์นิ่ง มูร์ลี

โอม ซานติ

บัฟฟาโล

มธุปัน

สาระ: ลูกๆที่แสนหวาน ลูกต้องไม่มีวันเหน็ดเหนื่อยกับการศึกษาเล่าเรียนอยู่อย่างไม่รู้เหน็ดเหนื่อย
การอยู่อย่างไม่รู้เหน็ดเหนื่อยหมายถึงการไปถึงสภาพที่อยู่เหนือปวงกรรม

คำถาม: ลูกๆ ได้ทำสัญญาอะไร และเหตุใด?

คำตอบ: ลูกทำสัญญาว่า: ฉันจะไม่มีวันให้ความทุกข์แก่ใคร ฉันจะชี้หนทางสู่ความสุขให้กับทุกคน

คำถาม: ลูกๆ ประเภทใดที่ได้รับการหล่อเลี้ยงจากยักษ์?

คำตอบ: ผู้ที่คิดว่าตนเองนั้นเป็นผู้ดูแลผลประโยชน์ นั่นคือผู้ที่อุทิศตนเองอย่างสมบูรณ์จากหัวใจของพวกเขา
พวกเขาอยู่ในครอบครัว พวกเขาทำธุรกิจของพวกเขา แต่เป็นผู้ดูแลผลประโยชน์
และแล้วก็รู้ว่าพวกเขากำลังรับประทานจากคลังสมบัติของชีพบบา

เพลง: ท่านคือแม่และพ่อ

โอมซานติ ลูกๆ ได้พบกับพ่อแล้ว และพวกเขาได้พูดจากประสบการณ์ของพวกเขาว่า
แน่นอนไม่มีใครอื่นสามารถเปลี่ยนพวกเขาจากหนามเป็นดอกไม้ บารัตเคยเป็นดินแดนเทวดานางฟ้า
นั่นคือของดอกไม้ที่สูงส่ง เวลานี้ได้กลายเป็นป่าหนาม สิ่งที่สูงๆ ได้ยินในเวลานี้คือคำพูดที่สูงส่ง
พ่อที่สูงส่งเหนือสิ่งใดพูดคำพูดเหล่านั้นกับลูก ทุกสิ่งเกี่ยวกับพ่อนั้นสูงส่ง พ่อคือมหาสมุทรแห่งความสุขที่สูงส่งที่สุด
มหาสมุทรแห่งความรู้ที่สูงส่งที่สุดและเป็นมหาสมุทรแห่งความสงบที่สูงส่งที่สุด เวลานี้ลูกๆ
เข้าใจอย่างดีมากว่าก่อนหน้านี้ดวงวิญญาณเคยเป็นหนามในทุกประเด็น
ลูกเคยให้ความทุกข์แก่กันและกันด้วยทุกอวัยวะประสาทสัมผัส
เวลานี้ลูกทำสัญญาที่จะไม่ให้ความทุกข์แก่ใครด้วยอวัยวะประสาทสัมผัสของลูก
เช่นที่พ่อคือผู้จัดความทุกข์และเป็นผู้ประทานความสุข ลูกๆ ต้องกลายเป็นเช่นเดียวกันด้วย
ลูกต้องไม่ให้ความทุกข์แก่ใคร ชี้หนทางสู่ดินแดนของความสุขเท่านั้นแก่ทุกคน
บราห์มา กุมาร และ กุมารี ทั้งหมดนี้กำลังทำตามคำสอนของใคร? เขากำลังทำตามศรีมัท (คำสอนที่สูงส่ง)
คำสอนของบราห์มานั้นได้รับการจดจำ ในความเป็นจริง ผู้คนเรียกพวกเขาทั้งหมดนั้นว่ากูรู
พวกเขาแม้กระทั่งพูดว่ากูรูบราห์มา กูรูวิษณุ อย่างไรก็ตาม กูรูไม่สามารถเรียกได้ว่าเป็นพระเจ้า
พวกเขาเรียกได้ว่าเป็นเทพ พวกเขาไม่สามารถเรียกได้ว่าเป็นแม่และพ่อ
บาบาได้อธิบายแล้วว่าเราได้รับมรดกของความสุขชั่วคราวจากแม่และพ่อทางโลก ถึงแม้ว่าพวกเขาได้รับมรดกนั้น
พวกเขาก็จดจำแม่และพ่อเหนือโลก พวกเขาไม่ได้จดจำบราห์มา วิษณุหรือชางก้า
พวกเขาไม่สามารถจะเรียกได้ว่าเป็นแม่และพ่อ พวกเขาคือผู้อาศัยของอาณาเขตที่ละเอียดอ่อน ผู้คนพูดกับพวกเขา
ขอการระต่อพรหมเทพและวิษณุเทพ ไม่มีลูกๆ ใดเหล่านี้จะสามารถเรียกใครอื่นว่าเป็นแม่และพ่อของพวกเขา
แม้กระทั่งในสวรรค์ไม่ใช่ทุกคนจะเรียกลักษมีและนารายณ์ว่าเป็นแม่และพ่อของพวกเขา
มีการร้องเพลงถึงแม่และพ่อเหนือโลก ท่านคือแม่และพ่อของเรา และเราคือลูกๆ ของท่าน
ส่วนใหญ่พวกเขาจะร้องขอพรหรือความเมตตา เวลานี้ลูกๆ เข้าใจว่าพ่อที่ไม่มีขีดจำกัดให้พรอย่างไร
นั่นคือพ่อมีความเมตตาอย่างไร พ่อไม่ได้พูดว่า: ขอให้ลูกมีชีวิตที่ยืนยาว หรือขอให้ลูกมีชีวิตที่ยืนยาว
พ่อมาและสอนราชาโยคะที่ง่ายตายและความรู้ หลายต่อหลายคนในหนทางของบักตีให้พรและความเมตตาต่อกันและกัน
ไม่มีใครนอกจากพ่อสูงสุดสามารถมีสายตาที่ดีมาก สายตาของความเมตตา ไม่ใช่ด้วยการได้ยิน
ใครบางคนจะสามารถกลายเป็นเทพ ไม่เลย นี่เป็นโรงเรียน เราศึกษาเล่าเรียนในโรงเรียน
เวลานี้ลูกๆ รู้ว่าผู้เดียวที่ไม่มีตัวตนได้เข้ามาในร่างที่มีตัวตนนี้ ที่นี่ มีแม่ พ่อและปู่ และดังนั้นนี่คือครอบครัว
นี่คือครอบครัวของพระเจ้า โรงเรียนที่ใหญ่โตมากนั้นควรจะห่างออกไปจากเมืองเล็กน้อย ที่นี่ด้วย
พวกเราอยู่นอกไกลมากจากเมือง มีความเจ็บปวดมากมายอย่างยิ่ง เพราะเราต้องการความสงบ
เราต้องกลับไปสู่ดินแดนแห่งความสงบ เวลานี้ลูกๆ เข้าใจว่าอะไรที่รู้ได้ว่าเป็นดินแดนแห่งความสงบ
ดวงวิญญาณคือตัวแห่งความสงบ ใครบางคนไม่สามารถพูดว่าจิตใจต้องการความสงบ

เพราะจิตใจและสติปัญญานั้นอยู่ในดวงวิญญาณ ดวงวิญญาณนั้นแยกห่างจากร่างกาย จมูก หู ฯลฯ ไม่ต้องการความสงบ ดวงวิญญาณนั้นต้องการความสงบ

บทบาททั้งหมดถูกบันทึกไว้ในแต่ละดวงวิญญาณและปรากฏขึ้นเมื่อดวงวิญญาณได้รับร่างกาย

ทั้งการละเล่นถูกบันทึกไว้ในดวงวิญญาณ

ดวงวิญญาณที่สดแสนเล็กน้อยเต็มไปด้วยบทบาทที่ใหญ่หลวงมาก!

เมื่อเขาได้รับร่างกาย เขาก็เล่นบทบาทของเขา เวลานี้ลูกเข้าใจสิ่งนี้ แน่หนอน ที่ดวงวิญญาณของศาสนาเทพมีบทบาทของ 84

ชาติเกิดบันทึกอยู่ในพวกเขา

เวลานี้ลูกเข้าใจสิ่งนี้อย่างดี

ลูกจะไม่เข้าใจสิ่งนี้ในยุคทอง

เป็นเพียงในเวลานี้เท่านั้นที่มีคำกล่าวว่า “ชีวิตที่มีค่าอย่างยิ่งเช่นเพชร” เพราะเวลานี้ลูกได้กลายเป็นลูกๆ ของพระเจ้า

ลูกพูดว่า “มาแม่” และ “มาพ่อ”

ในความไม่รู้ลูกเคยร้องเพลง

“ท่านคือแม่และพ่อของเรา”

ลูกไม่รู้แม้กระทั่งว่าเป็นคำยกย่องของใคร

ลูกกำลังประกาศสิทธิในมรดกของความสุขที่ไม่มีขีดจำกัดในทางปฏิบัติ

เวลานี้ลูกเข้าใจว่า ขณะที่กำลังศึกษาคัมภีร์ชาติแล้วชาติเล่าลูกเฝ้าแต่ลงมา

สิ่งนั้นลูกกำหนดไว้แล้วในละครด้วย

ลูกต้องทำพิธีแสดงบักดี บักดีนั้นจะไม่เปลี่ยนและความรู้ก็จะไม่เปลี่ยน มีเครื่องประกอบของบักดีอย่างมากมาย

มีพระเวทและคัมภีร์นับไม่ถ้วน

หากลูกจะทำรายการ

นั่นก็จะเป็นรายการที่ค่อนข้างยาว

ผู้คนทำสิ่งต่างๆ

มากมายอย่างยิ่งในโลก

มีชุมนุมมากมายอย่างยิ่ง

ฯลฯ

เวลานี้พ่อพูดว่า:

ลูกๆ

ลูกได้อยู่อย่างเหน็ดเหนื่อยด้วยการทำบักดีมาถึงครึ่งหนึ่งของวงจร ไม่มีเรื่องของการเหน็ดเหนื่อยในการศึกษาเล่าเรียนนี้

ในความเป็นจริงมีความสุขมากกว่าเพราะที่นี่มีรายได้

เมื่อกำลังหารายได้ไม่ควรจะมีการวิ่งเหงาหวานอน

ความเกียจคร้านเกิดขึ้นเมื่อคุณธรรมอ่อนกำลังและไม่มีการตระหนักรู้ถึงคุณค่าของความรู้

มีรายได้มากมายที่จะหาได้ด้วยวิธีการอยู่ในการจดจำระลึกถึงพ่อ

ลูกต้องไม่เหน็ดเหนื่อยในสิ่งนี้

สำนึกนั้นก็บอกว่าลูกต้องอยู่อย่างไม่รู้เหนื่อยอย่างแนหนอน

ขณะที่ทำความเพียรพยายามลูกต้องอยู่อย่างไม่รู้เหนื่อย

ซึ่งหมายถึงบรรลุถึงสภาพที่อยู่เหนือบ่วงกรรมของลูก

เวลาขึ้นอยู่กับความเพียรพยายามใดก็ตามที่ลูกทำ

ลูกประคานนั้นเล็กน้อยมาก

ปวงประชามากมายจะถูกสร้างขึ้น

พ่อเฝ้าแต่ดูแลใจให้ลูกทำความเพียรพยายาม

พ่อพูดว่า: ทำตามแม่และพ่อ

มีลูกๆ

นับไม่ถ้วน

ลูกคือบุตรบุญธรรมของประชาบิดาบรรพบุรุษ

ลูกไม่ใช่บุตรบุญธรรมของชีพบบา

ลูกๆ

ดวงวิญญาณเป็นลูกของชีพบบาอยู่แล้ว ลูกเคยพูดถึง “ชีพบบา”

ในความไม่รู้ด้วยเช่นกัน

แต่ไม่มีใครรู้ว่าชีพบบาคือใครหรือบทบาทของท่านคืออะไร

ชีพบบาพูดว่า:

บทบาทของพ่อนั้นลูกกำหนดไว้แล้วในละครเช่นกัน

ไม่ใช่ว่าพ่อสามารถทำสิ่งใดก็ตามที่พ่อต้องการ

ไม่ว่าบทบาทของพ่อนั้นจะเป็นเช่นไรในละคร ก็จะมีการเล่นบทนั้น

ไม่มีเรื่องของการร้องขอพรหรือความเมตตา

พ่อรู้ถึงวิธีการที่จะหล่อเลี้ยงดูแลลูกๆ นั่นคือด้วยความรู้และโยคะ

การหล่อเลี้ยงของลูกคือความรู้และโยคะ

พ่อเรียกว่าเป็นบาบาเพราะพ่อคือผู้สร้าง แนหนอนที่พวกเขาจะเรียกพ่อว่า “บาบา” แม้แต่เมื่อผู้คนมีพ่อแม่ทางโลก

พวกเขาถึงจดจำพ่อและแม่เหนือโลก เวลานี้ลูกเข้าใจว่าพ่อและแม่เหนือโลกได้มาและกำลังสอนราชาโยคะแก่เรา

ใช่ ทุกคนต้องทำงานเพื่อการหาเลี้ยงชีพของร่างกายของร่างกายของเรา

ได้เคยมีการอธิบายแก่ลูกด้วยเช่นกันเกี่ยวกับคำเตือนที่ลูกต้องระมัดระวัง ถึงแม้ว่าลูกต้องไม่รับประทานสิ่งใดที่ไม่บริสุทธิ์

ลูกก็ยังต้องอยู่ในครัวเรือน ลูกได้อุทิศตนเองแก่บาบาแล้ว มีสำนึกที่ว่า: บาบา ทั้งหมดนี้เป็นของท่าน

เมื่อลูกก้าวไปด้วยการพิจารณาว่าทุกสิ่งเป็นของบาบา และแล้ว ไม่ว่าสิ่งใดก็ตามที่ลูกรับประทานนั้นก็มาจากยักษ์

เราคือผู้ดูแลผลประโยชน์

เราได้รับประทานจากยักษ์

และนั่นเป็นสิ่งที่สำคัญ

หากลูกไม่ได้อุทิศตนเองและไม่คิดว่าตนเองเป็นผู้ดูแลผลประโยชน์

และแล้วอาหารนั้นก็ไม่ใช่มาจากยักษ์

ก่อนอื่นใดให้คิดว่าตนเองเป็นผู้ดูแลผลประโยชน์

ผู้คนแม้กระทั่งพูดว่าพระเจ้าให้ทุกสิ่งแก่ทุกคน

พวกเขากราบไหว้บูชาเหล่าเทพด้วยการคิดว่าพวกเขาจะได้รับสิ่งต่างๆ

จากเทพเหล่านั้นหรือจากกูรู

ถึงแม้พวกเขาคิดเช่นนั้น

ก็เป็นพ่อผู้เดียวเท่านั้นที่ให้แก่ทุกคน

พ่อคือผู้ประทานเดียวสำหรับทุกคน

ในหนทางบักดีพวกเขาทั้งหมดประกันตนเองกับพระเจ้า

พวกเขาคิดว่าพวกเขาจะได้รับการตอบแทนของสิ่งนั้นในชาติเกิดถัดไป

ลูกประกันทุกสิ่งกับบาบาด้วย

ลูกได้รับคำสอนเหล่านี้สำหรับชาติเกิดถัดไป

ลูกได้รับผลของการกระทำดี

ผู้คนอุทิศตนแก่พระเจ้า

การอุทิศตนแก่พระเจ้าหมายถึงการประกันตนเอง

นั่นเป็นการประกันทางอ้อม

ในขณะที่นี่เป็นการประกันทางตรง

ผู้คนไม่รู้จักพ่อสูงสุด ดวงวิญญาณสูงสุดและดังนั้นพวกเขาจึงไม่สามารถอุทิศทุกสิ่งแก่พ่อ

ที่นี้ลูกอุทิศทุกสิ่งแก่พ่อ

พ่อพูดว่า: คิดว่าตนเองเป็นผู้ดูแลผลประโยชน์

มีสำนึกที่ว่าลูกกำลังรับประทานจากยักษ์ของชีพบบา

ลูกต้องดูแลเอาใจใส่ทุกสิ่ง โบกี้ที่ทาโมกุนี(ไม่บริสุทธิ์) ไม่สามารถที่จะออฟเฟอร์ได้ ผู้คนออฟเฟอร์โบกี้ที่บริสุทธิ์ในวัด

เพียงไวชนาฟ

(ผู้ที่ได้รับประทานอาหารที่บริสุทธิ์)

เท่านั้นที่ออฟเฟอร์โบกี้

ทั้งหมดนั้นก็มีกิเลส

จะสามารถมีร่างที่สูงส่งที่ปราศจากกิเลสที่นี้ได้อย่างไร?

ผู้ที่ซ่องแะในกิเลสกล่าวได้ว่าตกต่ำ

เวลานี้ลูกๆ

ผู้เดียวที่ลูกเคยเรียกหามาถึงครึ่งหนึ่งของวงจร

พวกเขาทำพิธีแสดงบักตืออย่างจริงจัง ลูกๆ นั้นต้องศึกษาความรู้อย่างเข้มข้นอย่างยิ่ง อย่าได้พอใจกับเพียงเล็กน้อย

ได้มีการให้ประเด็นมากมายอย่างยิ่งเพื่อที่จะอธิบาย หลิงซุราก็ไม่สามารถเข้าใจได้มากนัก บาบาพูดกับพวกเขาว่า:

เพียงแต่ถามผู้อื่นว่าพวกเขามีคำแนะนำของพ่อเหนือโลกใหม่

บอกพวกเขา:

จดจำพ่อนั้น

พวกท่านคือผู้ทำบักตือและท่านคือพระเจ้า พระเจ้าพูดว่า: หากลูกจดจำพ่อ ลูกจะมาสู่ดินแดนแห่งการหลุดพ้นของพ่อ

ในขณะที่กฤษณะจะพูดว่า ลูกจะมาสู่โลกของดินแดนสุขาวดีของฉัน ก่อนอื่นใด ลูกต้องไปยังดินแดนนิพพาน

และดังนั้นแน่นอนที่ลูกต้องจดจำพ่อที่ไม่มีตัวตน

กฤษณะนั้นคือผู้สร้างกาย

การจดจำเขาหมายถึงการจดจำร่างที่สูญสลายของวัตถุธาตุทั้ง

5

นั่นเป็นหนทางบักตือ

เวลานี้ลูกเข้าใจเกี่ยวกับการขยายตัวของบักตือ ลูกได้รับมรดกของสวรรค์ด้วยความรู้นี้ภายใน

1

วินาที

หลังจากกลางวันก็จะเป็นกลางคืน และหลังจากกลางคืนก็จะเป็นกลางวัน บักตือคือกลางคืนที่ซึ่งผู้คนนั้นแสร้ง

เหตุนี้เองจึงมีการใช้คำพูดที่แสดงว่าเป็นกลางคืนที่มีมืดมิด

ผู้คนรู้เกี่ยวกับกลางวันของบราห์มาและกลางคืนของบราห์มาด้วย เหตุใดพวกเขาจึงไม่พูดเช่นนี้สำหรับวิษณุ เพียงลูกๆ

บราห์มินเท่านั้นที่รับความรู้ี้ในเวลานี้ และเหตุนี้เองบราห์มาจึงได้รับการจดจำ บราห์มาคือผู้ที่รู้จักกลางวันและกลางคืน

บราห์มารู้อาเวลานี้กลางคืนจะจบสิ้นและกลางวันกำลังจะเริ่มต้น เป็นกลางวันและกลางคืนของบราห์มิน สิ่งต่างๆ

เหล่านี้ต้องเป็นที่เข้าใจ วิษณุจะไม่พูดเกี่ยวกับกลางวันและกลางคืนของเขา อย่างไรก็ตามลูกสามารถพูดว่า:

เราประกาศสิทธิในผลรางวัลที่สูงส่งด้วยความรู้ี้ และแล้วความรู้ี้ก็หายไป คัมภีร์เหล่านี้ถูกกำหนดไว้แล้วในละคร

คัมภีร์เดียวกันนี้จะถูกสร้างขึ้นอีกครั้ง มีคำกล่าวที่ว่าสิ่งเหล่านั้นได้ดำเนินมาตั้งแต่เริ่มมีการบันทึกเวลา

ไม่ใช่ว่าคัมภีร์จะปรากฏออกมาจากผืนโลก

พ่อกาและพูดสัจจะ

เครื่องประกอบของหนทางบักตือเดียวกันนั้นจะปรากฏขึ้นอีกครั้ง

เดือนแม่ที่แก่ชราด้วยว่า

ชีพบาบาที่สูงส่งเหนือสิ่งใดอยู่ในอาณาเขตสูงสุด ที่ซึ่งดวงวิญญานอาศัยอยู่ นั่นคือสถานที่ที่สูงส่ง โลกดวงวิญญาน

และบราห์มา วิษณุและชางก้าอยู่ในอาณาเขตที่ละเอียดอ่อน หลังจากนั้น หากลูกลงมายังอาณาเขตที่มีตัวตน

อาณาจักรของลักษมีและนารายณ์นั้นก็มาก่อน นั่นคือสิ่งสร้างใหม่ที่พ่อกำลังสร้าง ท่านกำลังชำระผู้ไม่บริสุทธิ์

ผู้คนแม้กระทั่งพูดว่า: โอ ผู้ชำระให้บริสุทธิ์ได้โปรดมา! แน่นอน ที่ดังนั้นทั้งโลกต้องเป็นของผู้ที่ไม่บริสุทธิ์ในเวลานี้

ท่านมาและชำระผู้คนเหล่านั้น ผู้ที่ทำความเพียรพยายามจะมาสู่โลกที่บริสุทธิ์ สิ่งหลักคือ การจดจำพ่อและบ้านของลูก

บอกทุกคนว่า: โอ ดวงวิญญาน เวลานี้ท่านต้องกลับบ้าน ลูกๆ ดวงวิญญานจะถูกนำกลับบ้าน ร่างของทุกคนจะจบสิ้น

ในแง่ของดวงวิญญานทั้งหมดเป็นพี่น้อง และในแง่ของร่างกายทั้งหมดคือพี่น้องหญิงชาย สิ่งต่างๆ

เหล่านี้หวานขึ้นอย่างยิ่ง

ลูกกำลังนั่งที่นี้ในหอพัก

ลูกคือผู้อาศัยของสถานที่นี้

นักเรียนก็อาศัยอยู่ในหอพักเพื่อที่พวกเขาจะไม่ตกภายใต้อิทธิพลของเพื่อนไม่ดีภายนอก

ที่นี้ลูกมีความเป็นเพื่อนของผู้ที่ปราศจากกิเลส อัจชะ วันนี้เป็นวันสำหรับบราห์มาไบเจน ชีพบาบาไม่ได้รับประทาน

ท่านนั้นโอโบกต้า (อยู่เหนือประสบการณ์ทางร่างกาย)

เหล่าเทพขอบอาหารของบราห์มิน

เพราะพวกเขากลายเป็นเทพด้วยอาหารของบราห์มิน

ดังนั้นอาหารของบราห์มินมีความสำคัญอย่างมาก

อาหารนั้นมีผลกระทบอย่างมากมาย หากลูกได้รับอาหารที่ปรุงโดยโยคีที่เข้มข้น สติปัญญาของลูกก็จะกลับมาดีมาก

โยคีผู้ที่อยู่ในการจดจำระลึกถึงชีพบาบาตลอดทั้งวัน ผู้ที่ดวงกงจักรและเตรียมอาหารในเวลาเดียวกัน เป็นที่ต้องการ

หลายคนอยู่อย่างบริสุทธิ์ แม้มาย ผู้เป็นแม่หรือกุมาริอาจะบริสุทธิ์ แต่พวกเขาคิดว่าเป็นโยคีด้วย

จะมีความก้าวหน้าอย่างมากสำหรับลูกหากลูกจะรับประทานอาหารที่ตระเตรียมโดยโยคี ลูกๆ 5-7

คนเช่นนั้นเป็นที่ต้องการ เมื่อลูกก้าวหน้าต่อไป สภาพของลูกจะกลายเป็นเช่นนั้น

ลูกจะได้รับความช่วยเหลืออย่างมากในโยคะ ลูกๆ ควรจะเป็นเช่นนั้นที่ลูกเตรียมอาหารขณะอยู่ในโยคะ อัจชะ

ถึงลูกๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดีตอนเช้า จากแม่

พ่อ บัพดาตา พ่อทางจิตพูดนมัสตกับลูกๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของตัวเอง ความรู้ คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. ทำตามแม่และพ่อและหล่อเลี้ยงทุกคนด้วยความรู้และโยคะ

ทำให้ตนเองอยู่ภายใต้การหล่อเลี้ยงนั้น

2. รับประทานอาหารที่เตรียมขึ้นโดยผู้ที่มีบุคลิกและเป็นโยคี ในการที่จะชำระสติปัญญา ให้ระมัดระวังอย่างยิ่งเกี่ยวกับอาหารของคุณ

คติพจน์: ผู้ที่มีโยคยุกต์(ศิลปะวิธีของโยคะ) อย่างสม่ำเสมอได้รับความร่วมมือจากทุกคนโดยอัตโนมัติ

*** โอม ชานติ ***